

A Budaörsi Járásbíróság, mint első fokon eljáró bíróság

Budaörs, Koszorú u. 2, 2040

útján, az

Alkotmánybíróság részére 2018 FEBR 27.

1015 Budapest

Donáti utca 35-45

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 346 -0 /2018	
2018 FEBR 27.	
Példány: 1	Kezelőiroda: 1
Melléklet: 14 db	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] szám alatti lakos, a továbbiakban: Indítványozó) a P/1 alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm útján

alkotmányjogi panaszt

terjesztek elő a T. Alkotmánybírósághoz, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontjára figyelemmel, a Budapest Környéki Törvényszék, mint másodfokon eljáró bíróság 14.Bf.8572017/2. számú döntése ellen, kiterjesztve ennek érdemét a Budaörsi Járásbíróság 8.B.689/2016/5. számú jogerős végzésére az alábbiak szerint.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtendő indokok alapján a Budapest Környéki Törvényszék 14.Bf.8572017/2. számú végzésének (továbbiakban: másodfokú végzés, P/2. szám alatt csatolva), valamint a Budaörsi Járásbíróság 8.B.689/2016/5 számú a Budapest Környéki Törvényszék által helybenhagyott végzésének (P/3. szám alatt csatolva) alaptörvény-ellenességét állapítsa meg és a hivatkozott végzéseket semmisítse meg, tekintettel arra, hogy a nevezett bírósági végzések meghozatala során a bíróságok megsértették álláspontom szerint az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében rögzített, tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjogomat, azzal, hogy az általam benyújtott vádindítványt azért minősítették határidőn túl benyújtottnak és azért utasították el, mert a jogszabályok szövegét nem azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezték, továbbá azért, hogy a bíróság a másodfokú végzés meghozatala során indokolási kötelezettségének az Alaptörvényt sértő módon nem tett eleget, és a jogbiztonságot sértő döntést hozott.

1. Kérelem anyagi jogi jogalapja Magyarország Alaptörvényének B. cikk (1) bekezdése (jogállamiság elve), R) cikk (2) bekezdése, XXVIII. Cikke (tisztességes eljáráshoz való jog), továbbá 28. cikke.

2. Kérelmemet személyes érintettségemre tekintettel az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (Abtv.) 27. §-a és 43. § (1) és (4) bekezdése alapján terjesztem elő.

3. Nyilatkozom arról, hogy- tekintettel arra, hogy nem vagyok közszereplő- **adataim nyilvános kezeléséhez**, illetőleg jelen indítvány nyilvánosságra hozatalához **nem járulok hozzá, ezért az** Abtv. 52. § (5) bekezdése értelmében kérem az adataim zártan történő kezelését.

4. Nyilatkozom továbbá, hogy a Budapest Környéki Törvényszék és Budaörsi Járásbíróság hivatkozott és jelen alkotmányjogi panaszom által kifogásolt döntése ellen jogorvoslat a Be. 416. § (4) bekezdésnek d) pontja alapján kizárt. A Budapest Környéki Törvényszék döntését én 2017. november 20. napján vettem át, jogi képviselőm részére pedig 2017. november 28. napján került kézbesítésre. Figyelemmel arra, hogy a döntés keltje is 60 napon belüli, a jelen alkotmányjogi panasz beadása a törvényes határidőben történt. Kijelentem, hogy sem felülvizsgálati, sem perújítás, sem jogorvoslat a törvényesség érdekében eljárás nincsen folyamatban.

5. Álláspontom szerint csatoltam minden olyan dokumentumot, mely alkotmányjogi panaszom az Abtv.-ben meghatározott formai követelményeknek való megfelelését igazolja. Erre tekintettel külön hangsúlyozom, hogy amennyiben a t. Alkotmánybíróság további dokumentumok, iratok csatolását látja szükségesnek bármely eljárásjogi vagy anyagi jogi kérdés megítéléséhez, erre az Abtv. 55. § (3) bekezdése értelmében rendelkezésre állok, és – természetesen – maximálisan együttműködök a t. Alkotmánybírósággal.

Ebben a körben hangsúlyozni kívánom, hogy az esetlegesen szükséges további adatok, információk bekérése, azaz hiánypótlásra való felszólítás a t. Alkotmánybíróság számára nem lehetőség, hanem az Abtv. 55. § (3) bekezdése kógens szabálya alapján kötelezettség, így a Beadvány esetleges hiányos volta miatti elutasítása hiánypótlásra való előzetes írásbeli felhívás nélkül a döntés jogellenességére és érvénytelenségére vezet, annak minden konzekvenciájával együtt.

6. Személyes érintettségem a pertörténet alapján nyilvánvaló. Személyes érintettségemet igazolja, hogy a hivatkozott végzésekkel elutasított vádindítvány vonatkozásában én pótmagánvádlóként léptem fel, én minősülök a sérelmezett bűncselekmények sértettjének.

Megjegyzem, hogy 2016. március 9. napján kelt levelemmel tettem feljelentést a Budakörnyéki Járási Ügyészségnél [REDACTED]

[REDACTED] ellen, aki engem 2016. március 7. napján 17:00 és 17:30 perc közötti időben a [REDACTED] szám mögötti közterületen kilesett, engem bántalmazott, melynek során többször megütött, megrúgott, továbbá a hajamat húzta, azt foltokban kitépte, a 90.000 Ft értékű SAMSUNG Galaxy A3 2016. típusú mobiltelefonomat, illetve 30.000 - Ft értékű arany nyakláncomat elvette. Előadom, hogy a bántalmazás közben [REDACTED] a hajamat megragadta, azt nagy erővel húzni, rángatni kezdte. Miközben [REDACTED] a hajamnál fogva erősen tartott a jobb kezével a kezemből kitépte a SAMSUNG Galaxy A3 típusú mobiltelefonom. A telefon elvételét követően [REDACTED] a hajamat elengedte, a nyakamhoz kapott, majd hátulról a bal halántékomnál megütött, melynek hatására forróság öntött el. Ezt követően a jobb vállamon megütött és hajamnál fogva a földre rántott. Miközben a földön feküdtem állon rúgott, majd több alkalommal a jobb oldalamon is megrúgott, majd a lába közé fogott, térdrel rám nehezedett és leszorított a földre, majd tovább bántalmazott oly módon, hogy két kézzel ököllel több alkalommal megütötte az arcom bal oldalát, majd kezével az orrom és számat befogta, - melynek hatására nagyon nehezen tudtam levegőt venni -, és másik kezével fojtogatni kezdett, és közben azt kiabálta, hogy „megöllek”, és, hogy „azért kell megölnöm,

mert nem bírom elviselni, hogy feljelentést tettél ellenem". A bántalmazás során [REDACTED] azt is mondta, hogy megöl, hogy ne legyen egy per sem. A bántalmazás során megpróbáltam véd [REDACTED] megkísérelt egy víztócsához húzni, valamint egy a földről felvett kővel megütni, melyre végül nem került sor. A bántalmazás közben a telefonom, melyet [REDACTED] erőszakkal vett el tőlem kiesett a zsebéből a földre. Ekkor megpróbáltam a telefonom után nyúlni, hogy rendőri segítséget tudjak hívni, de [REDACTED] a jobb vállamat megütötte és a telefont lábával arrébb rúgta. A cselekménynek az vetett végett, hogy fiam, [REDACTED] hangosan kiabálni kezdett, mely kiabálás hatására [REDACTED] megijedt, felhagyott a bántalmazással, a földön heverő telefont felkapta és szaladt a kertje irányába, e közben azt kiabálta, hogy „most már hívhatod a rendőrséget, ha van miről”. Ezt követően [REDACTED] ház felé kezdett szaladni, hogy rendőri és mentős segítséget kérjen, ekkor [REDACTED] kiabálta [REDACTED] hogy „megfojtalak és kitekerem a nyakad, mint anyádnak”. [REDACTED] értesítette a rendőrséget és édesapját [REDACTED]. A cselekményeket követően [REDACTED] bejelentése folytán rendőri intézkedésre került sor.

A nyomozást kezdetben az Érdi Rendőrkapitányság folytatta 13110-505/2016. számon súlyos testi sértés büntette miatt. A büntetőeljárás kapcsán már ebben a szakaszban is jelentős érdeksérelem ért annak kapcsán, hogy az Alaptörvényben rögzített jogaimmal korlátozottan tudtam élni, a Rendőrkapitányság a nyomozást nem a jogszabályoknak megfelelően folytatta, 90 napig semmilyen nyomozati cselekményt nem végzett, ezért kizárásukra került sor. Az Érdi Rendőrkapitányság kizárását követően a büntetőeljárás a Szigetszentmiklósi Rendőrkapitányságon folytatódott 13130/1868/2016. számon, ekkor már garázdaság vétsége miatt, mely eljárás során is komoly érdeksérelem ért, hiszen a Szigetszentmiklósi Rendőrkapitányság az állítólagos, de nem valós elmeállapotomra hivatkozással nem hallgatott meg sértettként, tette ezt egy olyan szakvéleményekre hivatkozva, mely a bűncselekményeket megelőzőem egy évvel készült, továbbá olyanra, melynek megállapításai nem helytállóak, s mely a büntetőeljárásban fel sem lett volna használható, hiszen más eljárásban került beszerzésre és a szakértő engem személyesen meg nem vizsgálta, csupán iratokból dolgozott. Kihallgatásom elmulasztása révén a Nyomozóhatóság elzárt attól, hogy bizonyítékaimat előterjeszthessem.

A Szigetszentmiklósi Rendőrkapitányság a nyomozást 13130/1868-6/2016. bü (P/4 alatt csatolva) számú határozatával megszüntette tekintettel arra, hogy álláspontjuk szerint nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy az eljárás tárgyát képező cselekményt – veszekedést, bántalmazást – ki kezdeményezte.

A nyomozást megszüntető határozattal szemben törvényi határidőn belül jogi képviselőm útján panasszal éltem, és kértem az eljárás folytatását, panaszomat azonban az eljárás ügyészség (Budaörsi Járási Ügyészség) B.955/2016/10-I. számú határozatával (P/5 alatt csatolva) elutasította. A panasz elutasító határozatot jogi képviselőm 2017. október 10. napján vette kézhez.

Ezt követően a Budaörsi Járási Ügyészségen 2016. december 6. napján érkezett vádindítványommal (P/6 alatt csatolva), pótmagánváddal fordultam a Budaörsi Járásbírósághoz, nem számítva arra, hogy hasonlóan a korábbi Nyomozóhatósági eljáráshoz, az Alaptörvényben rögzített tisztességes eljáráshoz való jogom megsértésével kerül majdan elutasításra a vádindítványom, arra hivatkozással, hogy azt a Be. 229. § (1) bekezdése szerinti határidőn eltelte után nyújtottam be. Szintén nem számítottam arra, hogy a Budaörsi Járásbíróság nyilvánvalóan téves és törvényt sértő végzése ellenni fellebbezésem elbírálása

során a Budapest Környéki Törvényszék is az Alaptörvényben rögzített tisztességes eljáráshoz való jogomat megsértve helybenhagyja a Budaörsi Járásbíróság végzését.

Fentiekre tekintettel a törvényes határidőben a T. Alkotmánybíróság elé tárom fenti alkotmányjogi panaszomat.

INDOKOLÁS

I. Az Alaptörvény vonatkozó szakaszai

B. cikk

„(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.”

R. cikk

(...)

„(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

...”

XXVIII. cikk

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

...”

28. cikk

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

II. Az Alkotmánybíróság eljárása

1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panaszt a törvény 27. §-ában meghatározott esetben az alaptörvény-ellenes bírói döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani.

2. A Budapest Környéki Törvényszék az ügyben a végzését 2017. november 7.-én hozta, mely végzés részemre 2017. november 20. napján, jogi képviselőm részére 2017. november 28. napján postázott a másodfokú bíróság. Az alkotmányjogi panaszt a törvényes határidőn belül, a kézbesítés időpontjától számított hatvan napon belül nyújtom be. A másodfokú bíróság döntése bár nem érdemi, de eljárást befejező határozat, nincs lehetőség sem további jogorvoslatra, sem a vádindítvány ismételt benyújtására.

III. Tényállás, pertörténet és a jogi háttér bemutatása

Bevezető

1. Jelen beadvány fő tárgya a tisztességes eljáráshoz való alapjogomon esett sérelem, mely jog a sértettet is megilleti. A sérelem forrása, hogy az alábbiakban részletezendő módon elestem attól, hogy a sérelmemre elkövetett bűncselekmények miatt megfelelő jogvédelmet kapjak, az engem ért sérelem miatt a bűncselekmény elkövetőjének a bíróság felelősségét megállapítsa, polgári jogi igényemet érdemben elbírálja. Ebből következően az Alaptörvényben biztosított jogom azzal sérült, hogy az alkotmányellenes és a Büntetőeljárásról szóló törvénybe ütköző bírói döntés következtében nem érvényesíthettem azt a jogomat, hogy a sérelmemre elkövetett bűncselekményeket, illetve a benyújtott pótmagánvádat a bíróság részleteiben és érdemben, tisztességes eljárásban megvizsgálja, ennek alapján megalapozott döntést hozzon, illetve döntsön az előterjesztett polgári jogi igényemről. Szükséges hangsúlyoznom, hogy az Alaptörvény mindenki számára biztosítja a pártatlan és jogszabályoknak megfelelő bírósági eljáráshoz való jogot, ebből azonban engem a támadott végzések teljes egészében elzártak, megsértve ezáltal a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogomat.

A tisztességes eljáráshoz való jog megsértését jelenti az, ha a bíróságok megsértik az ügyfélnek a bírósághoz való fordulás alkotmányos jogát. Az Alkotmánybíróság a 6/1998. (III. 11.) AB határozat kimondta, hogy „Az Alkotmány 57. § (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat, vagy valamely perben jogait és kötelességeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el. A "tisztességes eljárás" (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint "igazságos tárgyalás"), hanem az idézett alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl — különösen a büntetőjogra és —eljárásra vonatkozóan — az 57. § többi garanciájának teljesedését is átfogja. Sőt, az Egyezségokmányoknak és az Emberi Jogok Európai Egyezményének — az Alkotmány 57. §-a tartalmához és szerkezetéhez mintát adó — eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás "méltánytalan" vagy "igazságtalan", avagy "nem tisztességes". Az Alkotmánybíróság a fenti határozatban idézetteket megerősítve a 19/2015. (VI. 15.) AB határozatban rögzítette, hogy: „A kimunkált alkotmányos mérce értelmében a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen.”

E körben utalni kívánok arra, hogy a korábbi alkotmánybírósági gyakorlat felhasználható, melyet megerősít a t. Alkotmánybíróság 2012. május 9-én kelt X/2349/2012. AB határozata, mely kimondta, hogy „Az Alkotmánybíróság feladata az Alaptörvény védelme. Az Alkotmánybíróság az újabb ügyekben felhasználhatja azokat az érveket, amelyeket az Alaptörvény hatályba lépése előtt hozott korábbi határozata az akkor elbírált alkotmányjogi

kérdéssel összefüggésben tartalmazott, feltéve, hogy az Alaptörvény konkrét – az előző Alkotmányban foglaltakkal azonos vagy hasonló tartalmú – rendelkezései és értelmezési szabályai alapján ez lehetséges.” A fenti határozat alapján jelen ügy szempontjából releváns a már hatályon kívül helyezett Alkotmány tartalmilag azonos szakaszai kapcsán kidolgozott alkotmánybírói gyakorlatot felhasználok és hivatkozom, feltételezve, hogy a t. Alkotmánybírói korábbi gyakorlata jelen ügy eldöntésére is zsinórmértékül fog szolgálni. Úgy vélem, hogy sem elvi, sem gyakorlati akadálya nincs annak, hogy azonos alapjogokat a t. Alkotmánybírói azonosan ítéljen meg, mint a régi esetjogot, melyet ilyen értelemben és céllal hivatkozok, tudva azt, hogy ennek a joggyakorlatnak a korábbi értelemben vett kötőereje immáron nincs.

Tényállás, Pertörténet

1. Fentiekben már rögzítettem, hogy 2016. március 9. napján kelt levelemmel tettem feljelentést a Budakörnyéki Járási Ügyészségnél [REDACTED]
[REDACTED] zám mögötti közterületen bántalmazott, melynek során többször megütött, megrúgott, továbbá a hajamat húzta, azt foltokban kitépte, SAMSUNG Galaxy A3 2016. típusú mobiltelefonomat, illetve 30.000 - Ft értékű arany nyakláncomat elvette. A eltulajdonított telefonon számos korábbi ügyekben készült fényképfelvételt és videót tároltam, melyet bizonyítékként kívántam felhasználni [REDACTED] emben több eljárásban. A bántalmazás során engem [REDACTED] togatott, és közben azt kiabálta, hogy megöl, hogy ne legyen egy per sem, és azt is, hogy „a pusztá létezésed is idegesít”. A bántalmazás során én megpróbáltam védekezni, de [REDACTED] fellépése ezen akaratomat megghiúsította. A bántalmazás során [REDACTED] a tartósan beteg gyermekemmel szemben is hátrányos következményeket helyezett kilátásba. A bántalmazás során [REDACTED] nekem 8 napon túl gyógyuló, véleményem szerint maradandó sérüléseket [*Contusio capitis* (a koponya zúzódása), *Abrasiones faciei* (az arc hámhórszólása), *Contusio colli* (nyak zúzódása), *Contusio omi l.d.* (jobb váll zúzódása), *Contusio reg.sacrae* (keresztcsonttáji zúzódás), *subscapularis in szakadás* (váll-ínszalagszakadás), *Supraspinatus in részleges szakadás*, *Kis területen tub. maius corticalis* (felkar csont berepedés), *Biceps in luxatio* (*Biceps ficam*)] okozott, melyek csak műtéttel orvosolhatóak, tekintettel arra is, hogy a bűncselekménnyel okozati kapcsolatba ínszalagszakadást is szenvedtem. Feljelentésemet 2016. március 17. kelt levelemmel kiegészítettem.
2. A nyomozást kezdetben az Érdi Rendőrkapitányság folytatta 13110-505/2016. számon súlyos testi sértés büntette miatt, majd kizárásukat követően a büntetőeljárás a Szigetszentmiklósi Rendőrkapitányságon folytatódott 13130/1868/2016. számon, ekkor már garázdaság vétsége miatt. A Szigetszentmiklósi Rendőrkapitányság a nyomozást 13130/1868-6/2016. bü számú határozatával megszüntette tekintettel arra, hogy álláspontjuk szerint nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy az eljárás tárgyát képező cselekményt – veszekedést, bántalmazást – ki kezdeményezte.
3. A nyomozást megszüntető határozattal szemben törvényi határidőn belül jogi képviselőm útján panasszal éltem, és kértem az eljárás folytatását, panaszomat azonban az eljáró ügyészség (Budaörsi Járási Ügyészség) **B.955/2016/10-I.** számú határozatával elutasította, rögzítve azt, hogy a Nyomozóhatóság helyesen járt el,

amikor engem a jelen ügyben – **az állítólagos, de véleményem szerint nem valós - elmeállapotomra hivatkozva** olyan személynek tekintett, akinek a tanúzási képessége kizárt, ezért jogszerűen tekintettek el a kihallgatásomtól, valamint rögzítette, hogy nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy ki kezdeményezte az erőszakba torkolló vitát, és ki volt az aki csak védekezett. A panasz elutasító határozatot jogi képviselőm 2017. október 10. napján vette kézhez.

4. Ezt követően jogi képviselőm útján a Budaörsi Járási Ügyészségen 2016. december 6. napján érkezett vádindítványommal, pótmagánváddal fordultam a Budaörsi Járásbírósághoz, melyben kértem, hogy a bíróság állapítsa meg [REDACTED]
[REDACTED] büntetőjogi felelősségét az ellenem elkövetett bűncselekmények miatt, és vele szemben büntetést szabjon ki, illetve polgári jogi igényemnek adjon helyt.
5. Fentieket követően a 2016. december 5.-én kelt és a Budaörsi Járási Ügyészségre 2016. december 6. napján jogi képviselőm útján benyújtott vádindítványomat a Budaörsi Járásbíróság 8.B.689/2016/5 számú végzésével elutasította arra hivatkozással, hogy azt a Be. 229. § (1) bekezdése szerinti határidő eltelte után nyújtottam be, tekintettel arra, hogy bár jogi képviselőm a Budaörsi Járási Ügyészség **B.955/2016/10-I.** számú határozatát 2016. október 10. napján vette kézhez, de én ugyanezen határozatot már 2016. október 6. napján átvettem, és a Büntetőeljárási törvénynek a vádindítvány benyújtására előírt határidejét **attól az időponttól kell számítani, amikor a sértett, (vagyis én) a panasz elutasító határozatot átvette. Álláspontjának alátámasztása végett a bíróság a 14/2015 (V26.) AB határozatra hivatkozott,** és kiemelte, hogy „... a pótmagánvádas eljárásokban a bíróságok az elsőfokú döntést – a Be. 324. §. (1) bekezdésének c) pontjára figyelemmel – kizárólag a pótmagánvádló részére kötelesek kézbesíteni...”. Ebből következően az elsőfokú bíróság megállapította, hogy „nem bír relevanciával a pótmagánvádló jogi képviselője által történő átvétel időpontja a határidők számításánál”, melyre tekintettel a pótmagánvád benyújtásának határideje a panasz elutasító határozat általam történő – 2016. október 6.-i - átvételétől számít, így 2016. december 5. napján lejárt, melyből fakadóan a 2016. december 6.-án benyújtott vádindítványom elkészt.
6. Jogi képviselőm útján a Budaörsi Járásbíróság 8.B.689/2016/5 számú végzésével szemben fellebbezéssel éltem (**P/7** alatt csatolva), melynek keretében rögzítettem, hogy **az elsőfokú bíróság végzésének meghozatala során tévedett akkor, amikor a pótmagánvád benyújtására a törvény által biztosított 60 napos jogvesztő határidő számításának kezdő időpontjaként a nyomozást megszüntető határozat elleni panaszt elutasító határozat sértett általi átvételének időpontját, vagyis 2016. október 6. napját jelölte meg.** Előadtam, hogy a Be. 70. §-nak (3) bekezdése akként rendelkezik, hogy „*Ha a sértettnek vagy az egyéb érdekeltnek kézbesítési megbízottja van, a részükre szóló iratot - az idézés kivételével - a megbízottnak kell kézbesíteni.*” A Be. 70. § (3) bekezdésének alkalmazási körében kézbesítési megbízottnak kell tekinteni a sértett érdekében eljáró képviselőt, jelen esetben tehát az én, - mint sértett - meghatalmazott jogi képviselőmet. Ebből következően **az idézés kivételével valamennyi iratot, így a nyomozást megszüntető határozat elleni panaszt elutasító határozatot is az én, - mint sértett - jogi képviselőmnek volt köteles az eljáró hatóság kézbesíteni, ahogy azt az Ügyészség helyesen meg is tette, nem pedig nekem.** Fentiekre tekintettel előadtam, hogy álláspontom szerint

tévedett az elsőfokú bíróság a vádindítvány elutasítása során, hiszen engem, - mint sértettet- akként tekintett, mint aki önállóan jár el, annak ellenére, hogy jogi képviselővel rendelkeztem, és tévedett, mert a vádindítvány benyújtásának határidejét a nyomozást megszüntető határozat elleni panaszt elutasító határozat általam történő átvételének időpontjától számította. Álláspontom alátámasztására hivatkoztam a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvényhez fűzött Kommentára, az 1271/B/1997. AB határozatra, továbbá a Kúria Bfv.II.325/2005. számú döntésére. Kitértem a fellebbezésemben arra is, hogy a Be. pótmagánvádas eljárásra vonatkozó szabályai kizárólag a vádindítvány benyújtásától kezdődően alkalmazandóak, az azt megelőző eljárásra a Be. más rendelkezései vonatkoznak, így a Be. 70. §. nak (3) bekezdése.

7. A Budapest Környéki Törvényszék 14.Bf.857/2017/2. számú végzésével a Budaörsi Járásbíróság 8.B.689/2016/5 számú végzését helybenhagyta, hangsúlyozva azt, hogy a „Be. 229. §. (1) bekezdésében írtak szerint a határidő számításánál a sértett részére való kézbesítés időpontja az irányadó, a kötelező. A panaszt elutasító határozat – a fentiekben hivatkozottak szerint – egyértelműen felhívta a sértett figyelmét, hogy a számára kézbesített határozat kézhezvételétől számított 60 napon belül léphet fel pótmagánvádlóként, a határozat sem tett arra – helyesen – utalást, miszerint a jogi képviselő számára kézbesített határozat kézhezvételétől számított 60 napnak bármilyen jogi relevanciája lenne. A fentiek szerint a szabályozás egyértelmű, a sértett a részére kézbesített panaszt elutasító határozat közlésétől számított 60 napon belül léphet fel pótmagánvádlóként, ezen határidőtől „eltérni” csak a Be. 229. § (4) bekezdése értelmében lehet, mely eltérés alatt adott esetben fel sem merül, mivel a sértett személyes költségmentesség és a pártfogó ügyvédi képviselőt engedélyezése iránti kérelmet nem terjesztett elő.”

Kitért arra is a másodfokú bíróság – teljesen irrelevánsan -, hogy jogorvoslati jogot az elsőfokú bíróság döntésével szemben kizárólag a pótmagánvádló részére biztosít a törvény, a jogi képviselőnek önálló jogorvoslati joga nincs, **melyből arra – az egyébként teljesen téves - következtetésre jutott a másodfokú bíróság, hogy mivel a törvényhozó a jogorvoslati lehetőségek megteremtését kizárólag a pótmagánvádló oldalán biztosítja, ebből fakadóan az eljárásjogi határidők számítása is a törvény értelmében a pótmagánvádló részére történő kézbesítéstől számítandó.**

8. Néhány mondatban szükséges kitérnem a bírósági eljárást megelőző nyomozásra is. A nyomozást kezdetben az Érdi Rendőrkapitányság folytatta 13110-505/2016. számon súlyos testi sértés büntette miatt. A büntetőeljárás kapcsán már ebben a szakaszban is jelentős érdeksérelem ért annak kapcsán, hogy az Alaptörvényben rögzített jogaimmal korlátozottan tudtam élni, a Rendőrkapitányság a nyomozást nem a jogszabályoknak megfelelően folytatta, ezért kizárásukra került sor. Rögzíteni kívánom, hogy köztem és [REDACTED] között 2016. március 7. napján történtek miatt tárgyi ügyben 2016. március 7. napján rendőri intézkedésre került sor, melynek során az eljáró rendőr a feleket meghallgatta. Az általam előadottak ellenére a rendőrség nem tartott helyszíni szemlét, nem kísérelt meg házkutatást annak érdekében, hogy az eltulajdonított telefonom hollétét megállapítsa, hanem fiamat és [REDACTED] küldték el a telefon megkeresésére. Az eljáró Rendőrkapitányság nem kereste meg a mobilszolgáltatókat annak megállapítása céljából, hogy a mobiltelefont 2016. március 7. napját követően használták-e olyan SIM kártyával, amely nem az én tulajdonomat képezi.

Ezt követően a büntetőeljárás a Szigetszentmiklósi Rendőrkapitányságon folytatódott 13130/1868/2016. számon, ekkor már garázdaság vétsége miatt. A büntetőeljárásnak a Szigetszentmiklósi Rendőrkapitányság által folytatott szakaszában is komoly érdeksérelem ért. Ezen Nyomozóhatóság is megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogomat, hiszen a rendőrség elmeállapotomra hivatkozással nem hallgatott meg sértettként, tette ezt egy olyan szakvéleményekre hivatkozva, mely a bűncselekményeket megelőzőem egy évvel készült, továbbá olyanra, melynek megállapításai nem helytállóak, s mely a büntetőeljárásban fel sem lett volna használható, hiszen más eljárásban került beszerzésre és a szakértő engem személyesen nem vizsgált meg, csupán iratokból dolgozott. Hangsúlyozandó, hogy a felhasznált szakvélemény nem állapított meg olyat, hogy az én tanúzási képességem kizárt lett volna. Feltéve, de meg nem engedve, hogy ezen szakvéleményben foglalt megállapítások helytállóak lettek volna, attól függetlenül engem a hivatkozott büntetőeljárásban a hatóságnak ki kellett volna hallgatnia tanúként, hiszen tanúzási képességem nem volt kizárt. Ebből következően megállapítható, hogy a Nyomozóhatóság tévesen és jogszabálysértő módon járt el akkor, amikor engem nem hallgatott meg sértettként. A szakvélemények cáfolására **P/8.** szám alatt mellékelten csatolom a Pest Megyei Kormányhivatal Érdi Járási Hivatala gondnokság alá helyezési eljárást megszüntető határozatát, mely tartalmazza, hogy az ügyeim viteléhez szükséges belátási képességgel rendelkezek. Egyebekben megjegyzem, hogy álláspontom szerint egyébként sem elfogadható, és tisztességesnek semmiképpen nem nevezhető eljárás az, ha egy bűncselekmény áldozatának a meghallgatását állítólagos, de nem valós elmeállapotára való tekintettel mellőzik, ezáltal azt sugallva, hogy a sérelmére minden következmény nélkül elkövethető bűncselekmény, hiszen kihallgatására, úgy sem fog a hatóság sort keríteni. Egyebekben megjegyzem, hogy a hivatkozott – nyilvánvalóan téves megállapításokat tartalmazó - szakvélemény alapján kérte a rendőrség, a járási hivatalt, hogy vizsgálják meg, hogy indokolt-e a gondnokság alá helyezésem. Ezt a járási hivatal kivizsgálta, és megállapította, hogy egyáltalán nem indokolt semmilyen tekintetben, hogy gondnokság alá helyezzenek.

Azáltal, hogy a Nyomozóhatóság meghallgatásom mellőzte, elzárt attól is, hogy bizonyítási indítványaimat megtehessem, bizonyítékaimat előterjeszthessem, értve ez alatt a tanúk megjelölését, és a sérüléseimről készült dokumentáció benyújtását is. Megjegyzem azt is, hogy a Nyomozóhatóság a törvény által előírt szembesítést sem folytatta le, ezért nem volt megállapítható, hogy ki volt a bűncselekmény elkövetője, és ki a szenvedő alanya. Álláspontom szerint a Nyomozóhatóságnak meg kellett volna hallgatnia [REDACTED] tanúként, hiszen a rendőri jelentés tartalmazta, hogy ő hívta ki a rendőröket, és a rendőri intézkedés során is jelen volt. Álláspontom szerint [REDACTED] tanúkénti meghallgatása is indokolt lett volna. Álláspontom szerint, ha a Nyomozóhatóság nem tudja megállapítani, hogy egy adott erőszakkal járó konfliktus esetében ki a kezdeményező fél akkor is vizsgálnia kellett volna az eltűnt telefon és nyaklánc hollétét, e körben nyomozati cselekményeket folytatni, hiszen jogos védelmi helyzet vagyontárgyak eltulajdonítása tekintetében fel sem merülhet.

Jogi háttér

A büntetőeljárásról szóló 1998. XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 51. §-nak (1) bekezdése értelmében sértettnek az minősül, akinek a jogát vagy a jogos érdekét a bűncselekmény sértette vagy veszélyeztette, az 53. §. (1) bekezdése értelmében pedig pótmagánvádló az a sértett, aki a Be. alapján jogosult pótmagánvádlóként fellépni

A Be. 56. §. (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy: „A sértett, a magánvádló és az egyéb érdekelt - ha e törvény nem ír elő személyes közreműködési kötelezettséget - a jogait a képviselője útján is gyakorolhatja. Képviselőként meghatalmazás alapján ügyvéd, nagykorú hozzátartozó, vagy külön törvényben erre feljogosított személy járhat el.”

Be. 70. §. (3) bekezdése alapján, ha a sértettnek kézbesítési megbízottja van, a részükre szóló iratot - az idézés kivételével - a megbízottnak kell kézbesíteni.

A Be. 195. §. (5) bekezdése akként rendelkezik, hogy „A panasz elbírálásáról a panaszt tevőt - a határozat hatályon kívül helyezése, illetőleg a megváltoztatása esetén azokat is, akikkel a határozatot közölték - értesíteni kell. A panaszt elbíráló határozat ellen további jogorvoslatnak - a (6) bekezdés eseteit kivéve - nincs helye.”

A Be. 229. (1) bekezdése szerint „Ha az ügyész vagy a felettes ügyész a sértettnek a feljelentést elutasító vagy a nyomozást megszüntető határozat elleni panaszát elutasította, és a 199. § (2) bekezdése alapján pótmagánvádnak van helye - feltéve, hogy a pótmagánvád emelését a 199. § (3) bekezdése nem zárja ki -, továbbá ha az ügyész a vádemelést részben mellőzte, a sértett a panaszt elutasító határozat közlésétől számított hatvan napon belül pótmagánvádlóként léphet fel.”

A Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvényhez fűzött Kommentár szerint „A panasz elutasításáról csak a panasztevőt, a panasz egyéb módon történt elbírálásáról az ügyész (felettes ügyész) mindazokat értesíti, akikkel az alaphatározatot közölték. A jogosultat tájékoztatni kell arról, ha a törvény az ügyben felülbírálati indítvány benyújtását vagy pótmagánvád emelését lehetővé teszi.”

A Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvényhez fűzött Kommentár, mely a Be. 56. §-hoz fűzött indoklás keretében rögzíti, hogy „1. a) A sértettet és az egyéb érdekeltet nem indokolt az eljárásban személyes részvételre kötelezni. A büntetőeljárás alapelveit (pl. a szóbeliség és a közvetlenség) nem sérti, ha jogaikat képviselő útján gyakorolják....Ha a sértettnek vagy egyéb érdekeltnek meghatalmazottja van, akkor a részére szóló iratot - idézés kivételével - a meghatalmazottnak kell kézbesíteni [70. § (3) bek.].”

Az 1271/B/1997. AB határozat, azt rögzíti, hogy „A sértett részére történő kézbesítés szabályait a Be. 70. § (3) bekezdése tartalmazza. Mivel a sértett jogait képviselő útján is gyakorolhatja, amennyiben meghatalmazott képviselője van, a szakértő kirendeléséről szóló értesítést a képviselő számára kell kézbesíteni.”

A Kúria (Legfelsőbb Bíróság) Bfv.II.325/2005. számú döntése egyértelműen rögzíti, hogy „Ha a sértettnek meghatalmazottja van, a pótmagánvádlói indítvány előterjesztésének határidejét a nyomozást megszüntető határozat elleni panaszt elutasító határozatnak a sértett meghatalmazottja részére való kézbesítésétől kell számítani [Be. 70. § (3) bek., 229. § (1) bek.]..... A végzés indoklásában a bíróság arra hivatkozott, hogy a sértettnek meghatalmazott jogi képviselője volt, ezért a Be. 70. § (3) bekezdése alapján a nyomozást megszüntető határozat elleni panaszt elutasító határozatot 2005. június 25. napján szabályszerűen a sértett meghatalmazottjának kézbesítették. A pótmagánvádlói indítvány előterjesztésére a Be. 229. § (1) bekezdésben meghatározott harminc napi határidő ezért 2005. július 25. napján eltelt.”

Fentiekből következően álláspontom szerint a vonatkozó jogszabály értelmében a vádindítvány benyújtásának határideje, amennyiben a sértett jogi képviselővel rendelkezik, és a jogi képviselő tett panaszt a nyomozást megszüntető határozattal szemben, akkor az azt elutasító ügyészi határozat sértetti jogi képviselőnek való kézbesítésétől indul meg a vádindítvány benyújtásának határideje. E révén a sértett nem jut határidő kedvezményhez, hanem a jogszabály értelmében ekként határozandó meg a vádindítvány benyújtására nyitva álló határidő kezdő napja. Ezt indokolja az a jogszabályi rendelkezés is, hogy a panasz elutasító határozatot kizárólag a panasztevőnek kell kézbesíteni, így ha ezen személy a sértett jogi képviselője, különös figyelemmel a Be. 70. §. (3) bekezdésére a panasz elutasító határozat kizárólag a jogi képviselőnek kézbesítendő, mellyel az a sértettel is közöltnek minősül, és megindítja a határidő folyását.

A 4. számú Bk vélemény rögzíti, hogy:

„Be. 56. § (4) bek.

A pótmagánvádló ügyvédi képvisellete, a törvényben meghatározott kivétellel, kötelező, tehát a jogait a képviselője útján gyakorolja. Ennélfogva a pótmagánvádló képviselője joghatályosan ejti el a tárgyaláson a vádat, illetve jelent be fellebbezést a bíróság határozata ellen.”

Fontos e körben hangsúlyozni azt is, hogy tény, hogy a Be. 324. §. (1) bekezdésének c) pontja alapján a pótmagánvádas eljárásokban a bíróságok az elsőfokú döntést kizárólag a pótmagánvádló részére kötelesek kézbesíteni, de az is tény, hogy a pótmagánvádas eljárás a vádindítvány benyújtásával veszi kezdetét. Ebből következően a Be. pótmagánvádas eljárásra vonatkozó szabályai kizárólag a vádindítvány benyújtásától kezdődően alkalmazandóak, az azt megelőző eljárásra a Be. más rendelkezései vonatkoznak, így a Be. 70. §-nak (3) bekezdése, vagyis a már kifejtettek szerint a vádindítvány benyújtására előírt 60 napos határidő a nyomozást megszüntető határozat elleni panaszt elutasító határozatnak a sértetti jogi képviselő részére való kézbesítését követő első napon indul meg.

IV. Az Alaptörvény B. cikkének, R cikkének, XXVIII. cikkének, és 28. cikkének sérelme

Az Alaptörvény ugyan explicite nem nevesíti a tisztességes eljáráshoz való jogot, ugyanakkor ezen alapjog az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdéséből levezethető, figyelemmel az R) cikkben foglalt rendelkezésekre is.

A tisztességes eljáráshoz való jog kereteit olyan garanciák bástyázzák körül, amelyek nem korlátozhatóak a bírósági eljárások során. A tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az Alaptörvény valamennyi garanciális szabályt átfogja, e garanciák érvényesülése azonban kizárólag a teljes eljárás górcső alá vonása esetén állapítható meg, miként ezek hiánya is. Erre mutatott rá az Alkotmánybíróság már a fentiekben idézett 6/1998. (III. 11.) AB határozata.

A tisztességes eljáráshoz való jog alapnormái közé tartozik a jelen ügyben releváns tisztességes tárgyaláshoz való jog, valamint azon bíróságok számára előírt kötelezettség, hogy biztosítsák, hogy az eljárásuk során az ügyfelek a bizonyítékaikat elő tudják terjeszteni és gyakorolhassák azon jogukat, amelyek lehetővé teszik, hogy pártatlan és a jogszabályoknak megfelelő szakszerű döntés szülessen az ügyükben, továbbá a bíróságok számára előírt indokolási kötelezettség. Ugyan a kialakult alkotmánybírósági gyakorlat értelmében, nem

nyer értékelést az alkotmányjogi panasz vizsgálata során az, hogy a jogalkalmazó bíróság a döntésének indokolása során megalapozott bizonyítékokat és érveket sorakoztat-e fel, illetőleg az sem, hogy a bizonyítékok értékelése helytálló módon történt-e meg, azonban megítélésem szerint egyértelmű és világos, hogy a tisztesség eljáráshoz való jog zsinórmértéke az, hogy az eljárás során az alkotmányos alapelveknek érvényesülniük kell.

1. Jobbiztonság

A T. Alkotmánybíróság kikristályosodott gyakorlatából az vezethető le, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog megsértését egyedi ügyekben kell vizsgálni, ám ha ennek hiánya kimutatható, akkor az, generálisan sérti a jogbiztonság alkotmányos alapelvét.

Magyarország Alaptörvénye B) cikk (1) bekezdése deklarálja: „Magyarország független, demokratikus jogállam.” Ezen alapelvi követelmény megjelenik a vonatkozó alkotmánybíróági gyakorlatban, melynek megfelelően a 9/1992. (I.30.) AB határozat rögzíti, hogy „A jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság.” Ennek tartalma pedig „(...) az állam- s elsősorban a jogalkotó- kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára. Vagyis a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. Ezért alapvetőek a jogbiztonság szempontjából az eljárási garanciák.”

A fentiekkel egyező véleményt fogalmaz meg a 11/1992. (III.5.) AB határozat, amelyet a korábbi, 56/1991. (XI.8.) AB határozat ekként erősít meg: „(...) a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki a tevékenységüket.”

Ezzel összefüggésben a T. Alkotmánybíróság 21/2014.(CII.15) AB határozatában kifejtette: „A jogállam legfontosabb eleme a jogbiztonság, amelynek ki kell terjednie a jog egészére és egyes részterületeire is. A jogbiztonság egyrészt megkívánja a normavilágosságot, másrészt követelményt támaszt az egyes jogintézmények irányában is, amely szerint működésüknek előre kiszámíthatónak és előre láthatónak kell lennie. A jogállam értékrendjének egyik legfontosabb pillére a jogállami garanciák érvényre juttatása a jogintézmények működése során. Ezek hiányában sérül a jogbiztonság, a jogszabályok következményeinek kiszámíthatósága, és esetlegessé válhat az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított alapvető jogok érvényre jutása is.”

Álláspontom szerint nemcsak a jogi normáknak kell biztosítaniuk a kiszámítható szabályozást, hanem a gyakorlati jogalkalmazáson keresztül, azt áthatva kell ennek érvényesülnie. Különösen igaz ez az igazságszolgáltatás legfőbb letéteményesére a bírósági rendszer valamennyi fórumára. Ennek alapján joggal lehetne arra építeni, hogy a bíróságok az ügyek elbírálása során a Be. és az Alaptörvény szem előtt tartásával járnak el, alávetve magukat az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben foglaltaknak. Jelen esetben azonban megállapítható, hogy mind az elsőfokú, mind pedig a másodfokú bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésbe ütköző módon járt el, egyúttal megsértve az Alaptörvény 28. cikkének rendelkezéseit, továbbá a jogbiztonság követelményét akkor, amikor az egyértelmű rendelkezést tartalmazó normát nem, illetve nem megfelelően alkalmazta, ezáltal ellehetetlenítette az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is.

Az Alkotmánybíróság a 1160/B/1990. számú határozatában kifejtette: „Ha egy jogszabály törvényi tényállása túl elvont, túl általános, akkor a jogszabály rendelkezése a jogalkalmazó belátása szerint kiterjeszthető, vagy leszűkíthető. Az ilyen szabály lehetőséget ad a szubjektív jogalkalmazói döntésre, a különböző jogalkalmazók eltérő gyakorlatára a jogegység hiányára. Ez csorbítja a jogbiztonságot.”

A Be. 229. §. (1) bekezdése valóban azt a rendelkezést tartalmazza, hogy a sértett a panaszt elutasító határozat közlésétől számított hatvan napon belül pótmagánvádlóként léphet fel, ugyanakkor a Be. 70. §. (3) bekezdése értelmében, ha a sértettnek kézbesítési megbízottja van, a részükre szóló iratot - az idézés kivételével - a megbízottnak kell kézbesíteni. A Be.-hez fűzött Kommentár értelmében *a sértettnek vagy egyéb érdekeltnek meghatalmazottja van, akkor a részére szóló iratot - idézés kivételével - a meghatalmazottnak kell kézbesíteni [70. § (3) bek.]*, míg a 1271/B/1997. AB határozat szerint *„A sértett részére történő kézbesítés szabályait a Be. 70. § (3) bekezdése tartalmazza. Mivel a sértett jogait képviselő útján is gyakorolhatja, amennyiben meghatalmazott képviselője van, a szakértő kirendeléséről szóló értesítést a képviselő számára kell kézbesíteni.”*

Fenti szabályozásra tekintettel álláspontom szerint a Be. 229. §. (1) bekezdése, a jogszabály céljával összhangban akként értelmezhető és értelmezendő, hogy amennyiben a sértettnek jogi képviselője van, úgy jogait jogi képviselője útján gyakorolhatja, melyből fakadóan az egyes eljárási cselekmények és nyilatkozatok megtételére biztosított jogszabályi határidők a jogi képviselő részére való kézbesítéssel kezdődnek. A jogszabály ettől való eltérő értelmezése az alapjog megsértését és a jogbiztonság csorbulását jelenti. Erre figyelemmel a Budapest Környéki Törvényszéknek nem lett volna joga megállapítani, hogy a fellebbezésem nem alapos, és ezért a Budaörsi Járásbíróság 8.B.689/2016/5. számú döntését helybenhagyni, figyelemmel arra, hogy a vádindítvány benyújtásának határideje eltelt. Álláspontom szerint ez a büntetőeljárási norma megsértését jelenti, mely miatt azonban a Be. a 416. § (4) bekezdésnek d) pontja alapján kizárt a felülvizsgálat.

E körben kiemelni szükséges, hogy a másodfokú döntést hozó Budapest Környéki Törvényszék szembehelyezkedett a korábbi bírói gyakorlattal, hiszen a **Kúria** (Legfelsőbb Bíróság) **Bfv.II.325/2005. számú döntése egyértelműen rögzíti, hogy „Ha a sértettnek meghatalmazottja van, a pótmagánvádlói indítvány előterjesztésének határidejét a nyomozást megszüntető határozat elleni panaszt elutasító határozatnak a sértett meghatalmazottja részére való kézbesítésétől kell számítani [Be. 70. § (3) bek., 229. § (1) bek.].... A végzés indoklásában a bíróság arra hivatkozott, hogy a sértettnek meghatalmazott jogi képviselője volt, ezért a Be. 70. § (3) bekezdése alapján a nyomozást megszüntető határozat elleni panaszt elutasító határozatot 2005. június 25. napján szabályszerűen a sértett meghatalmazottjának kézbesítették. A pótmagánvádlói indítvány előterjesztésére a Be. 229. § (1) bekezdésben meghatározott harminc napi határidő ezért 2005. július 25. napján eltelt.”. Fentiek alapján megállapítható, hogy a Budapest Környéki Törvényszék a másodfokú végzés meghozatala során az eljárást szabályozó, a bírósági gyakorlatra iránymutató értelmezést figyelmen kívül hagyta, és ennek okát semmivel nem indokolta, ezért eljárása nem felel meg a tisztességes eljárás követelményének, továbbá a jogbiztonság alkotmányos követelményét sérti azáltal, hogy a bíróság működésének előre való kiszámíthatóságát ellehetetleníti.**

Indokolási kötelezettség

A bíróságok számára előírt az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye azt jelenti, hogy a bíróságnak a döntésének

indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Amennyiben az indokolás kötelezettséget a bíróság alkotmányjogi értelemben megsérti, az az adott eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. Ebből következően a tisztességes eljárásból fakadó elvárás a bíróságok részéről az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása. E körben a t. Alkotmánybíróság 7/2013 (III.1.) AB határozatban kifejtette, hogy: *„Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részére vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.”*

A fentiekből megállapítható, hogy a bíróságoknak az indokolási kötelezettség keretében a feleknek az ügy lényegi részére vonatkozó előadásairól és ennek értékeléséről a határozatukban mindenféleképpen számot kell adniuk. **E körben hangsúlyozni kívánom, hogy a sérelmezett másodfokú bírósági döntés nem tért ki indokolásában arra, hogy miért vetette el az elsőfokú bírói döntéssel szembeni fellebbezésében foglalt érvelésemet, mely által indokolási kötelezettségének álláspontom szerint Alaptörvényt sértő módon nem tett eleget. A hivatkozott fellebbezésben foglalt azon érvelésem lényege, melyet a másodfokú bíróság megítélésem szerint nem értékelt, és egyébként döntésének indokoló részében meg sem említ, hogy a tárgyi ügyben a vádindítvány benyújtására nyitva álló 60 napos jogvesztő határidő kezdő napja a nyomozást megszüntető határozat elleni panaszt elutasító határozat sértetti jogi képviselővel való közlésének napján, vagyis 2016. október 10. napján indult meg. Ezen érvelésemet arra alapítottam, hogy engem, mint sértettet a tárgyi ügyben meghatalmazott ügyvéd képviselt, mely alapján a Be. 70. §-nak (3) bekezdése értelmében az idézés kivételével valamennyi iratot, így a nyomozást megszüntető határozat elleni panaszt elutasító határozatot is a jogi képviselőmnek volt köteles az eljáró hatóság kézbesíteni, melyből következően a vádindítvány benyújtása határidejének kezdő napja a nyomozást megszüntető határozat elleni panaszt elutasító határozat jogi képviselőm általi átvételének időpontja. Erre való hivatkozásom ellenére nem tér ki a másodfokú döntés arra sem, hogy miért nem látta a bíróság alkalmazhatónak a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvényhez fűzött Kommentárnak a Be. 56. § vonatkozásában rögzítetteket, vagyis azt, hogy „1. a) A sértettet és az egyéb érdekeltet nem indokolt az eljárásban személyes részvételre kötelezni. A büntetőeljárás alapelveit (pl. a szóbeliség és a közvetlenség) nem sérti, ha jogaikat képviselő útján gyakorolják.....Ha a sértettnek vagy egyéb érdekeltnek meghatalmazottja van, akkor a részére szóló iratot - idézés kivételével - a meghatalmazottnak kell kézbesíteni [70. § (3) bek.].”, továbbá arra sem, hogy miért nem láttam alkalmazhatónak a 1271/B/1997. AB határozatban és a Kúria (Legfelsőbb Bíróság) Bfv.II.325/2005. számú döntésében foglaltakat. Ebből következően összességében megállapítható, hogy a másodfokú bíróság indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy az nem felel meg a bírói döntésekkel szembeni minimális elvárásoknak, vagyis sérti a tisztességes eljárás alkotmányos követelményét, így az Alaptörvénybe ütközik.**

Fentiekből következően megállapítható, hogy mind az inkriminált elsőfokú, mind pedig a másodfokú bírósági döntés meghozatala során a bíróságok Alaptörvénybe ütköző módon jártak el, hiszen az Alaptörvény 28. cikkével ellentétesen jogalkalmazásuk során az alkalmazott jogszabályok szövegét nem azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezték, mely tényt az Alkotmánybíróság jogosult vizsgálni, továbbá

vizsgálhatja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazták-e.

Fentiekén túl álláspontom szerint megállapítható, hogy a jelen ügyben eljáró törvényszék – és a járásbíróság is - az ügyet az alkalmazandó és hatályos jogszabályi rendelkezések [a Be. 70. §. (3) bekezdés, Be. 229. §. (1) bekezdés] figyelmen kívül hagyásával, illetve téves értelmezésével bírálta el, olyan jogszabályi rendelkezésre hivatkozással [a Be. 324. § (1) bekezdésére], mely a vádindítvány benyújtásának szabályai tekintetében nem irányadóak, hiszen már a konkrét pótmagánvádas eljárásra vonatkoznak, mely a vádindítvány benyújtását követően veszi kezdetét. Előadom, hogy a T. Alkotmánybíróság 20/2017. (VII. 18.) AB határozatban rögzítette, hogy: „az indokolás hiánya vonatkozásában az Alkotmánybíróság, figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e.... A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével.” A sérelmezett bírósági döntések Alaptörvénybe ütközése álláspontom szerint a fentiek tükrében is megállapítható.

Összegzés

Fentiekre tekintettel az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése értelmében, miszerint a jogszabályok mindenkire kötelezőek, a törvényszéknek a jelen ügyben alkalmaznia kellett volna a Be. 70. §-nak (3) bekezdését, de minimálisan indokolni lett volna köteles, hogy ezen jogszabályi rendelkezés alkalmazását miért mellőzte. Tekintettel arra, hogy álláspontom szerint megállapítható, hogy a Budaörsi Járásbíróság végzésének meghozatala során, illetve az elsőfokú végzést helybenhagyó Budapest Környéki Törvényszék döntésének meghozatala során figyelmen kívül hagyta a hatályos jogot, a jogszabályokat nem tartotta be, továbbá nem teljesítette a törvényszék indokolási kötelezettségét akkor, amikor az ügy egyik leglényegesebb részéről, az adott tényállásra nyilvánvalóan vonatkozó jogszabályi rendelkezések nem alkalmazása okairól nem adott számot határozatában, megsértette a jogállamiság alapelvét, és ezáltal a jelen ügyben az egész bírósági eljárás tisztességtelenségét okozta, melyből fakadóan megállapítható a tisztességes eljáráshoz való alapjogom megsértése, és a döntések Alaptörvény-ellenessége.

Az Abtv. 29. §-a vonatkozásában rögzítem, hogy a megjelölt másodfokú bírói döntést (Budapest Környéki Törvényszék 14.Bf.8572017/2. számú végzése) érdemben befolyásolta a fentiekben részletesen körülírt alaptörvény-ellenesség. Megjegyzem ugyanakkor, hogy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek minősül álláspontom szerint annak megítélése, hogy a Be. által szabályozott vádindítvány benyújtására előírt határidő kezdő időpontja miként határozandó meg, - így különösen az, hogy a nyomozást megszüntető határozattal szemben bejelentett panaszt elutasító ügyész határozat mikor minősül a sértettel közöltnek, amennyiben jogi képviselője van - különös tekintettel arra, hogy pótmagánvád esetén

felülvizsgálati kérelemmel sem élhet az érintett, mely révén a bíróságok által megvalósított jogszabálysértés orvosolására sem kerülhet sor.

Bízom az Alkotmánybíróság eljárásában ugyanakkor megjegyezni kívánom, hogy amennyiben nem kapok a T. Alkotmánybíróságtól hatékony jogvédelmet, úgy kénytelen leszek jogaim érvényesítése végett a média segítségét igénybe venni, melynek oka az, hogy a hivatkozott bűncselekmények kapcsán maradandó sérüléseket szenvedtem, mely sérüléseket igazolja, hogy állapotom miatt hozzám mentőt kellett hívni, melynek alátámasztására P/9 szám alatt dokumentumot csatolok. Fontosnak tartom megjegyezni, hogy tartósan beteg kiskorú gyermekemet egyedül nevelem, akinek az ellátása az általam elszenvedett maradandó sérülések miatt komoly, és korábban nem tapasztalt nehézséget okoz számomra. Bár nem bír relevanciával, de azért szeretném azt is kiemelni, hogy kiskorú gyermekemet lelkileg nagyon megterhelte az engem ért bántalmazás, illetve az annak során irányába elhangzott presszió, melyek miatt vonatkozásában pszichológiai beavatkozásra is sor kellett kerülni, azonban kezelése ellenére a mai napig álmában rendszeresen felsír, felsikít, továbbá azóta a tanulmányi eredménye is romlott. Az elszenvedett események okán mind én, mind pedig gyermekem félelemben élünk.

KÉRELEM

Tisztelt Alkotmánybíróság, a fentiekben részletesen kifejtett indokok alapján kérem, hogy a Budapest Környéki Törvényszék 14.Bf.857/2017/2. számú végzésének, és a Budapest Környéki Törvényszék végzésével hatályában fenntartott Budaörsi Járásbíróság 8.B.689/2016/5. számú végzésének alaptörvény-ellenességét állapítsa meg és a hivatkozott végzéseket semmisítse meg.

Budapest, 2018. január 5.

Tisztelettel,

Az Indítványozó képviselőjében:

Dr. Dömösi Boglárka
ügyvéd
1055 Bp., Kossuth tér 16-17. fm/4.
Telefon: 06 30 374-4474
Adószám: 51353148-1-41

Dr. Dömösi Boglárka
ügyvéd
1055 Bp., Kossuth tér 16-17. fm/4.
dr. Dömösi Boglárka ügyvéd
(Székhelye: 1055 Budapest, Kossuth tér 16-17.
fem. 4, Kamarai nyilvántartási száma: 36059093,
Nyilvántartási szám: Ü-19865, Ügyvédi igazolványszám:
Ü-119430, Adószáma: 51353148-1-41)

Mellékletek:

- P/1.: ügyvédi meghatalmazás
- P/2.: Budapest Környéki Törvényszék, mint másodfokú bíróság 14.Bf.857/2017/2. számú végzése
- P/3.: Budaörsi Járásbíróság 8.B.689/2016/5. számú végzése
- P/4.: Szigetszentmiklósi Rendőrkapitányság 2016. szeptember 5. napján kelt 13130/1868-6/2016. bü számú nyomozást megszüntető határozata
- P/5.: Budaörsi Járási Ügyészség B.955/2016/10-I. számú panaszt elutasító határozata
- P/6.: Vádindítvány
- P/7.: Budaörsi Járásbíróság 8.B.689/2016/5. számú végzése elleni fellebbezés
- P/8.: Pest Megyei Kormányhivatal Érdi Járási Hivatala gondnokság alá helyezési eljárást megszüntető határozatát
- P/9.: mentős dokumentáció, orvosi dokumentáció
- P/10.: Érdi Rendőrkapitányság kizárásáról szóló határozat